



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **FARMA VĚTEŘOV spol. s r. o.**, se sídlem Archlebov 416, zast. JUDr. Stanislavem Brhelem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 123/18, Hodonín, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2023, č. j. 29 A 89/2022-48,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í:

[1] Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal rozhodnutím č. 67202112, ze dne 13. 5. 2022, č. j. SEI-0301/2020-45 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), žalobce vinného ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“). Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že jako výrobce a prodejce elektřiny ve zdroji „FARMA VĚTEŘOV“ (dále jen „fotovoltaická elektrárna“) v období roku 2019 uplatnil u povinně vykupujícího obchodníka E.G.D. a.s. nárok na podporu pro podporované zdroje energie formou výkupních cen v rozporu s podmínkami stanovenými cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách v části B) bodu 1.10 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 3/2018, a to z výkonu 0,015075 MW_p instalovaného nad rámec registrovaného a licenci uděleného výkonu 0,20500 MW (při

kontrole zjištěn skutečně instalovaný elektrický výkon 0,220075 MW), čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch 237 700 Kč. Správní orgán prvního stupně současně uložil žalobci dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pokutu 237 700 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil.

[2] V **žalobě** žalobce předně namítl, že žalovaný řádně nevypořádal jeho odvolací námitky, především nezohlednil skutečnost, že žalobci byla Energetickým regulačním úřadem vydána licence na výrobu elektřiny o instalovaném výkonu 0,205 MWp, byť požadoval vydání licenci „jen“ pro výkon 0,202 MWp. Žalobce se o této nesrovnalosti, vyvolané chybným určením součtu fotovoltaických panelů ze strany revizního technika, dozvěděl až při kontrole prováděné správním orgánem prvního stupně. Za administrativní pochybení pak dle žalobce nese odpovědnost i Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“). Dále namítal, že se kontinuálně pokoušel správní orgány přesvědčit, že tvrzený majetkový prospěch mu nemohl nikdy reálně vzniknout, neboť maximální výkon fotovoltaické elektrárny je limitován střídači (202 kW), tudíž nelze do distribučních soustav (ani za ideálních podmínek) dodat více elektřiny. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v měsících s méně příznivými osvitovými podmínkami umožňuje vyšší instalovaný výkon přes tuto limitaci dodat do distribuční soustavy více elektrické energie. Dále namítl, že mu byla uložena pokuta ve výši 10 % z celkového množství dodané elektřiny, přičemž správní orgán prvního stupně tuto hodnotu nezjistil a namísto toho vycházel z maximální možné míry, kterou byla fotovoltaická elektrárna schopna dodat; v roce 2010, kdy byla fotovoltaická elektrárna zbudována, nebylo v relevantních právních normách upraveno, zda se licence vztahuje na počet zbudovaných panelů nebo na kapacitu střídače. Upozornil, že ze strany odběratele mu nikdy nebylo sděleno, že do distribuční soustavy dodává vyšší množství elektřiny, než umožňuje licence. Pro stanovení přesné částky neoprávněného majetkového prospěchu by muselo být provedeno měření skutečně dodané elektřiny do distribuční soustavy dříve, což se nestalo. Dle žalobce nebylo jednoznačně prokázáno, že přestupek spáchal a že se jeho spácháním v uvedené výši obohatil. Správní orgán prvního stupně nevzal v potaz, že fotovoltaickou elektrárnu zbuvovala renomovaná společnost, čímž pádem byl žalobce v dobré víře, že splňuje všechny platné právní předpisy. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly mírou společenské škodlivosti spáchaných přestupků a současně nebyla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku.

[3] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou. Konstatoval, že není sporu, že žalobce je oprávněn podnikat v oblasti solární energetiky od 9. 10. 2010 na základě rozhodnutí ERÚ o udělení licence č. 111015860 na výrobu elektřiny o celkovém instalovaném výkonu 0,205 MW. Krajský soud odkázal na relevantní ustanovení zákona o cenách a ustanovení cenového rozhodnutí ERÚ č. 3/2018. Dále konstatoval obsah správního spisu, z něhož se podává, že při kontrole fotovoltaické elektrárny dne 11. 5. 2021 bylo zjištěno, že fotovoltaická elektrárna se skládá z 969 kusů fotovoltaických panelů, z toho 66 kusů typu Microsol MMO225-G o výkonu 220 W_p, 515 kusů typu Microsol MMO225-G a Solarwatt P210-60 o výkonu 225 W_p, 300 kusů typu Microsol MMO230-G o výkonu 230 W_p a 88 kusů typu MMO235-G o výkonu 235 W_p. Transformaci stejnosměrného napětí a proudu solárních modulů na střídavé zajišťovaly DC/AC měniče SMA 10000TLRP-10 (18 kusů) a SM 20C (1

pokračování

kus). Veškerý výkon fotovoltaické elektrárny byl vyveden do distribuční soustavy provozované EG.D. a.s. (dříve E.ON Distribuce, a.s.) na základě smlouvy o připojení zařízení č. 700121308000010 ze dne 8. 3. 2010. Pracovníci správního orgánu prvního stupně dále zjistili, že v žalobcem předložené revizní zprávě č. 1-160710 ze dne 13. 7. 2010 je uvedeno, že celkový instalovaný výkon je 205 kW_p a současně má žalobce nainstalováno 19 kusů střídačů o celkovém výkonu 202 kW. Tato kontrolní zjištění žalobce nezpochybnil. Na základě zjištěných skutečností pracovníci správního orgánu prvního stupně postupem, v rámci něhož vynásobili počet panelů jejich výkonem, vypočítali, že celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny činí 0,220075 MW_p, což neodpovídá údajům o celkovém instalovaném výkonu na licenci. Žalobce tudíž neměl udělenou licenci na provozování zdroje fotovoltaické energie o výkonu 0,015075 MW_p (0,20500 MW_p [výkon uvedený v licenci] – 0,220075 MW_p [výkon vypočtený při kontrole]).

[4] K námitce žalobce, že za administrativní pochybení spočívající v udělení povolení nad rámec žádosti o udělení licence odpovídá ERÚ, krajský soud poznamenal, že předmětem řízení nebyl přezkum udělení licence ERÚ na výrobu elektřiny, ale vyhodnocení, zda došlo ke spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Rozhodnutí o udělení licence dle § 8 energetického zákona bylo vydáno ve správním řízení, tudíž je na něj nutno pohlížet prizmatem presumpce správnosti aktu veřejné moci jako objektivního projevu subjektivního práva dobré víry jeho adresáta, tj. že i vadný správní akt je způsobilý založit příslušné právní účinky, dokud jej správní (případně soudní) orgán pro jeho vady nezmění, případně nezruší. Pokud žalobce tvrdí, že ERÚ při rozhodnutí o udělení licence pochybil, nelze než jej odkázat k podání žádosti o změnu licence dle § 8 energetického zákona. Krajský soud konstatoval, že správní orgány nepochybily, když pro posouzení překročení výkonu fotovoltaické elektrárny vycházely z údajů uvedených v rozhodnutí o udělení licence č. 111015860. Tato žalobní argumentace dle krajského soudu působí velmi nepřesvědčivě i z toho důvodu, že celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny zjištěný správním orgánem prvního stupně (0,220075 MW_p), by přesahoval její výkon tvrzený žalobcem v době udělení licence (0,202 MW_p) o ještě větší míru.

[5] Co se týče vyčísleného majetkového prospěchu, krajský soud vyšel z toho, že správní orgán prvního stupně k hodnotě nepřiměřeného majetkového prospěchu dospěl tak, že nejprve zjistil množství dodané elektřiny do distribuční soustavy za rozhodné období (265,372 MWh), které podělil skutečně zjištěným výkonem fotovoltaické elektrárny (0,220075 MW_p), čímž získal průměrnou roční výrobu jednoho [kW_p] instalovaného výkonu na 1205,82 kWh/kW_p. Následně tuto průměrnou roční výrobu vynásobil výkonem, který přesahoval výkon uvedený v licenci (0,015075 MW_p), čímž zjistil množství elektřiny vyrobené v rozhodném období (18,177 MWh), za něž žalobce inkasoval podporu ve formě výkupní ceny (14 530 Kč za MWh) bez oprávnění. Žalobce tedy získal majetkový prospěch ve výši 264 111,81 Kč (14 530 x 18,177), po odvodu z elektřiny ze slunečního záření ve výši 10 % (dle § 14 a § 18 zákona č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů) pak ve výši 237 700 Kč. Argumentaci žalobce, že počet a nominální výkon instalovaných fotovoltaických panelů zjištěný pracovníky správního orgánu prvního stupně nemohl vést k neoprávněnému majetkovému prospěchu, neboť do distribuční soustavy nelze vlivem limitace střídačů (202 kW) dodat větší množství elektřiny, krajský soud nepřisvědčil.

[6] Krajský soud připustil, že kapacita střídačů omezuje na vstupu do distribuční soustavy výkon fotovoltaické elektrárny, v případě žalobce tedy 202 kW. Tato limitace se však ve skutečnosti nikdy nemůže uplatnit, neboť fotovoltaický panel i za ideálních podmínek nemůže dosáhnout maximální účinnosti, což lze prokázat na teoretickém modelu, který předestřel Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 16 A 33/2021-95. V případě, že by střídače pracovaly na plný výkon 202 kW po dobu například 10 hodin denně, za měsíc (30 dnů) na straně střídavé vznikla elektrická energie 60,6 MWh ($0,202 \text{ MW} \times 10 \text{ h} \times 30 \text{ dnů}$). Dle přehledu vykazování a fakturace podpory za rok 2019, uvedeném na straně 5 rozhodnutí o přestupku, dosahovala fotovoltaická elektrárna nejvyššího výkonu v červnu (35,511 MWh), z čehož jasně vyplývá, že výkon fotovoltaické elektrárny nemohl dosáhnout limitace kapacity střídačů. Krajský soud podotkl, že si je vědom toho, že se jedná o teoretický model, kdy ve skutečnosti jsou zapojeny fotovoltaické panely i střídače 24 hodin denně, avšak v nočních hodinách bez slunečního světla nemohou dosahovat prakticky žádného výkonu, a během dne dosahují výkonu v závislosti na světelných podmínkách, avšak uvedený model i tak přesvědčivě dokládá nevyužití maximálního výkonu střídačů. Výkon fotovoltaické elektrárny, instalovaný nad rámec licence, tak představoval výkonovou rezervu a podílel se na výrobě elektřiny, jinými slovy, pokud by žalobce neměl instalován výkon nad rámec licence, nevyrobil by tolik elektřiny, za kterou inkasoval platby od odběratele za garantovanou cenu.

[7] Dle krajského soudu však otázka, do jaké míry byl využit výkon střídačů, není pro projednávanou věc nijak zásadní; podstata totiž spočívá v tom, že žalobce neoprávněně uplatnil požadavek na podporu na vyrobenou elektřinu v rozsahu převyšujícím rámec výkonu stanovený licenci, a nejde tedy o to, kolik elektrické energie reálně vyrobil (mohl vyrobit). Z podmínek licence č. 111015860 jasně plyne, že žalobce byl oprávněn vyrábět a dodávat do distribuční sítě za ceny garantované cenovým rozhodnutím pro rok 2019 energii ze zdroje splňujícího technické parametry ve smyslu energetického zákona o celkovém instalovaném výkonu 0,205 MW, což žalobce nedodržel; žalobce v žalobě ostatně sám uznal, že vybudoval vyšší množství fotovoltaických panelů než umožňovala licence, jako absurdní proto působí jeho námitka, že nebylo dostatečně doloženo spáchání přestupku. Za paradoxní krajský soud označil tvrzení žalobce, že mělo být zohledněno, že stavbu fotovoltaické elektrárny provedla renomovaná společnost, což dle žalobce značilo, že její parametry (včetně výkonu) odpovídají právním předpisům. Krajský soud znovu zdůraznil, že správními orgány zjištěný výkon fotovoltaické elektrárny byl vyšší, než umožňovaly podmínky udělené licence, tudíž pokud za část takto vyrobené elektřiny inkasoval žalobce ceny garantované cenovým rozhodnutím ERÚ, byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Na uvedené nemůže mít vliv, kdo fotovoltaickou elektrárnu zbudoval, protože je nadbytečný i důkazní návrh provedení výsledku zástupce společnosti KALA, spol. s r.o.

[8] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku; § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví objektivní odpovědnost právnické osoby za spáchaný přestupek, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce naplnil důvody pro zproštění odpovědnosti dle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Jako nedůvodnou označil krajský soud rovněž námitku nenaplnění materiální stránky přestupku (společenské škodlivosti). K naplnění materiální stránky přestupku, tedy poškození odběratele a v důsledku i veřejných rozpočtů, došlo inkasováním plateb za

pokračování

garantované ceny i za elektřinu, která byla vyrobena nad rámec licence. Na posouzení věci nemá vliv i blíže nerozvedené tvrzení, že v době žádosti o licenci nebylo ze znění právních předpisů jasné, zda se licence vztahuje na počet zbudovaných panelů nebo na kapacitu střídače, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, za celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny je považován součet hodnot instalovaných výkonů jednotlivých solárních panelů.

[9] K uložené pokutě krajský soud konstatoval, že správní orgány žalobci uložily pokutu postupem dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, který stanovuje, že pokutu lze uložit mezi jedno až pětinasobkem nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let. Nepřiměřený majetkový prospěch byl zjištěn jako inkasovaná podpora za část elektřiny vyrobené za rozhodné období výkonem, který přesahoval výkon uvedený v licenci. Správnost tohoto způsobu stanovení nepřiměřeného majetkového prospěchu byl potvrzen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41. Správní orgán prvního stupně se zabýval závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V důvodech rozhodnutí podrobně vyložil, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu a jaký mají vliv na význam deliktu (přítěžující a polehčující okolnosti). Po zohlednění těchto otázek uložil žalobci pokutu za spáchaný přestupek ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, tedy 237 700 Kč. Žalovaný tento postup potvrdil jako správný a krajský soud se s jeho hodnocením ztotožňuje.

[10] V **kasační stížnosti** žalobce (dále „stěžovatel“) obecně uvádí, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi námitkami; zdůraznil, že v době instalace FVE nebylo zcela jednoznačně právně určeno, zda licence bude povolována na počet panelů, nebo na počet střídačů. Tuto skutečnost zdůrazňuje stěžovatel opětovně z toho důvodu, že kapacita střídače, pokud je nastavena na určitý výkon, nemůže připustit dodávat do energetické sítě větší výkon energie, než která byla povolena licencí.

[11] Stěžovatel opakuje, že zbudováním FVE pověřil renomovanou firmu a byl přesvědčen, že realizace bude provedena v souladu s právními předpisy a povolenou licencí. Následně byla provedena revize FVE, která nezjistila žádné nedostatky s tím, že FVE odpovídá všem předpisům a může být dána do provozu. Do doby, než proběhla kontrola Státní energetické inspekce, stěžovatel neměl žádnou povědomost o tom, že bylo nainstalováno větší množství panelů než povoluje licence. Bez ohledu na tuto skutečnost byl stěžovatel přesvědčen, že kapacita střídače nemůže dovolit, aby do energetické sítě bylo dodáno větší množství energie, než je uvedeno v licenci. Státní energetická inspekce a následně krajský soud zastávají názor, že v případě, pokud jsou velmi dobré osvitové podmínky, může nastat situace, že FVE dodává větší množství energie, než bylo povoleno licencí, čímž se měl stěžovatel dopustit přestupku dle zákona o cenách. K této námitce stěžovatel podotýká, že FVE je postavena v lokalitě, ve které jsou velmi dobré osvitové podmínky po většinu roku a nedochází k tzv. výkyvům a mimořádnému navýšení dodávky energie do distribuční sítě. Správní orgán a krajský soud vycházejí ze situace, že v rámci České republiky jsou osvitové podmínky většinou nepříznivé. Jak již stěžovatel uvedl, energetická inspekce zastává názor, že v případě dobrých osvitových podmínek dochází k vyššímu výkonu FVE, v důsledku toho elektrárna dodává větší množství energie, než bylo

povoleno, takže vznikl neoprávněný majetkový prospěch. Ze strany správního orgánu se jedná o pouhý odhad, s tím, že situace, kdy mělo dojít k mimořádnému navýšení dodávky energie do distribuční sítě, mohl nastat, ale také nemusel. Jediným možným způsobem, jak zjistit, zda taková situace nastala a v jaké míře vznikl neoprávněný majetkový, prospěch může určit pouze soudní znalec na základě znaleckého posudku. Stěžovatel je přesvědčen, že realizace FVE a její provoz je v souladu s právními předpisy, stěžovatel nikdy neměl zájem jakkoliv se obohatit a získat neoprávněný majetkový prospěch.

[12] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti konstatuje, že se s ohledem na shodu či podobnost námitek uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, s těmi, které podal v průběhu celého řízení, a to od kontroly až po její podání, veškerými námitkami zabýval a tyto vypořádal. Odkazuje přitom na kompletní obsah správního spisu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] K vyjádření žalovaného stěžovatel podal repliku, v níž odkázal na kasační stížnost a dále opakoval, že nebylo doposud jednoznačně zjištěno, jaké množství energie bylo celkem nad rámec povolené licence do sítě dodáno. Podle vyjádření společnosti E.ON, která prováděla kontrolu fotovoltaické elektrárny, bylo zjištěno, že nikdy nebylo dosaženo maxima výkonu, který odpovídá počtu panelů. Z tohoto stanoviska je zřejmé, že nedošlo k dodání většího množství energie, než která odpovídá povolené licenci. Společnost E.ON dále ve své zprávě uvedla, že fotovoltaická elektrárna při maximálním výkonu dosahuje pouze 80 až 90 % povoleného množství výkonu. V době realizace fotovoltaické elektrárny nebylo zcela zřejmé, zda licence bude vystavena na počet panelů, případně na stanovený výkon. Dne 13. 7. 2017 provedl Energetický regulační úřad kontrolu fotovoltaické elektrárny, při které nebylo zjištěno žádné pochybení, a jak vyplývá ze zápisu, vše bylo v pořádku a v souladu s právními předpisy.

[14] Stěžovatel dne 14. 2. 2024 zaslal ke kasační stížnosti prohlášení (ze dne 8. 2. 2024) L. Ch., revizního technika, který vypracoval revizní zprávu ze dne 16. 7. 2010, č. 1-160710 ohledně revize elektrické instalace fotovoltaické elektrárny. Stěžovatel uvádí, že z tohoto prohlášení vyplývá, že revizní technik při zpracování revizní zprávy se dopustil administrativního pochybení, když uvedl, že fotovoltaická elektrárna se skládá z 912 ks. panelů, ale ve skutečnosti byl celkový počet 969 ks, jak je uvedeno v projektové dokumentaci. Správní orgány a krajský soud dle stěžovatele odkazovali především na výše uvedenou revizní zprávu, a to byl prakticky důvod k tomu, že stěžovatel se údajně snažil zamlčet skutečný počet panelů, což nebyla pravda.

[15] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, stěžovatel vymezuje

pokračování

rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předejít polemiku se závěry krajského soudu. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné či nepřezkoumatelné (viz § 103 odst. 1 s. ř. s.); nepostačuje pouhé vyjádření nesouhlasu s rozsudkem krajského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Smyslem je umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit příslušnou judikaturu a přesvědčivě prezentovat relevantní argumenty (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019-63, či usnesení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 As 332/2020-21).

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádný důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s.; omezil se na námitky uplatněné v odvolání, potažmo v žalobě, aniž by věcně polemizoval se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku; kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale je *de facto* namířena proti rozhodnutí žalovaného. Ve vztahu k napadenému rozsudku stěžovatel v obecné rovině toliko namítl, že krajský soud nevypořádal všechny jeho námitky, aniž by však konkretizoval, které měl pominout. V takovém případě se Nejvyšší správní soud mohl vyjádřit pouze k otázce přezkoumatelnosti, neboť touto otázkou je povinen zabývat se z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však není povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty, neboť takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29).

[20] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, zveřejněné pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán nebo soud podstatou námitky stěžovatele řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené argumentace a případně se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či

pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán nebo soud na stěžejní námitku stěžovatele zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79). Je třeba též připomenout, že správní orgány ani soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem uplatněné argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Mohou proti tvrzení stěžovatele postavit vlastní právní názor, v jehož konkurenci účastníkem uplatněná argumentace jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Krajský soud vystihl podstatu věci, vypořádal se s veškerými námitkami stěžovatele a své závěry přehledně, srozumitelně, logicky a přesvědčivě odůvodnil (viz body 21, 24, 25, 26, 28).

[22] Krajský soud dostatečně podrobně vysvětlil, že na posouzení věci nemá vliv, že v době žádosti o licenci nebylo ze znění právních předpisů jasné, zda se licence vztahuje na počet zbudovaných panelů, nebo na kapacitu střídače, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, za celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny je považován součet hodnot instalovaných výkonů jednotlivých solárních panelů; krajský soud reagoval rovněž na námitku udělení licence, přičemž osvětlil, že předmětem řízení nebyl přezkum udělení licence ERÚ na výrobu elektřiny, ale vyhodnocení, zda došlo ke spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Krajský soud se rovněž dostatečně vypořádal s argumentací stěžovatele, že stavbu fotovoltaické elektrárny provedla renomovaná společnost, což dle stěžovatele značilo, že její parametry (včetně výkonu) odpovídají právním předpisům. Krajský soud rovněž vysvětlil, že pokud zjištěný výkon fotovoltaické elektrárny byl vyšší, než umožňovaly podmínky udělené licence, tudíž pokud za část takto vyrobené elektřiny inkasoval stěžovatel ceny garantované cenovým rozhodnutím ERÚ, byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Krajský soud nepominul ani argumentaci osvitovými podmínkami; krajský soud přitom přisvědčil obecnému tvrzení v žalobě, že kapacita střídačů omezuje na vstupu do distribuční soustavy výkon fotovoltaické elektrárny, v případě stěžovatele tedy 202 kW, dodal však, že tato limitace se ve skutečnosti nikdy nemůže uplatnit, neboť fotovoltaický panel i za ideálních podmínek nemůže dosáhnout maximální účinnosti, což lze prokázat na teoretickém modelu, přičemž odkázal na relevantní judikaturu, v níž lze nalézt oporu pro tento závěr. Krajský soud rovněž vysvětlil, proč výkon fotovoltaické elektrárny instalovaný nad rámec licence představoval výkonovou rezervu a podílel se na výrobě elektřiny, uvedl, že pokud by stěžovatel neměl instalován výkon nad rámec licence, nevypobil by tolik elektřiny, za kterou inkasoval platby od odběratele za garantovanou cenu.

pokračování

Co se týče otázky využití výkonu střídačů, krajský soud vysvětlil, proč pro projednávanou věc není nijak zásadní; podstata totiž spočívá v tom, že stěžovatel neoprávněně uplatnil požadavek na podporu na vyrobenou elektřinu v rozsahu převyšujícím rámec výkonu stanovený licenci, a nejde tedy o to, kolik elektrické energie reálně vyrobil (mohl vyrobit). Krajský soud konečně k otázce majetkového prospěchu konstatoval, že nepřiměřený majetkový prospěch byl zjištěn jako inkasovaná podpora za část elektřiny vyrobené za rozhodné období výkonem, který přesahoval výkon uvedený v licenci; odkázal příslušně na judikaturu, která správnost tohoto způsobu stanovení nepřiměřeného majetkového prospěchu potvrdila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41).

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že na závěrech, k nimž krajský soud dospěl, náležitě je odůvodnil, a s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožnil, nemůže změnit nic ani dodatečně doložené prohlášení revizního technika ze dne 8. 2. 2024, tedy učiněného poté, kdy rozsudek krajského byl vydán. K tomuto podání nemůže přihlížet ani Nejvyšší správní soud (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu